

CELEBRAR

EL NADAL SEGONS EL PAPA FRANCESC

CPL
editorial

EL NADAL
SEGONS
EL PAPA FRANCESC

Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona
Col·lecció «Celebrar»

-110-

Director de la col·lecció Celebrar: Joan Obach

Text preparat per Marta Falguera i Mireia Hernández, de la parròquia Sant Pere d'Octavià de Sant Cugat (Barcelona)

Fotografia de la portada: Routers / Vatican Media

Aquesta col·lecció es publica en català i en castellà

© Edita: CENTRE DE PASTORAL LITÚRGICA

Diputació 231 – 08007 Barcelona

Tel. (+34) 933 022 235 – wa (+34) 619 741 047

cpl@cpl.es – www.cpl.es

Primera edició: setembre de 2023

ISBN: 978-84-9165-586-2

Dipòsit legal: B 17088-2023

Printed in UE

Imprimeix: Safekat, S.L.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepcions previstes per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si us cal fotocopiar o escanear algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Sumari

Benvingut a casa!.....	5
Jesús ve a trobar-nos: neix per a nosaltres	9
Jesús t'estima.....	13
Jesús, Déu que neix d'una dona	17
Maria, mare de Jesús i mare nostra.....	19
Betlem, un lloc per a tots: pastors i reis.....	25
Caminem cap a Jesús i amb Jesús	31
Annex I – Pregària a Jesús davant del pessebre.	35
Annex II –Pregària i solidaritat.....	37

Jesús ve a trobar-nos: neix per a nosaltres

Un fill se'ns ha donat. En el pobre pessebre d'un estable fosc hi ha, en efecte, el Fill de Déu. Sorgeix una altra pregunta: ¿Per què va néixer a la nit, sense allotjament digne, en la pobresa i el rebuig, quan mereixia néixer com el rei més gran al més bell dels palaus? ¿Per què? Per fer-nos entendre fins a quin punt estima la nostra condició humana: fins al punt de tocar amb el seu amor concret la nostra pitjor misèria. El Fill de Déu va néixer descartat per dir-nos que tota persona descartada és un fill de Déu. Va venir al món com un nen ve al món, feble i fràgil, perquè puguem acollir les nostres fragilitats amb tendresa. I per descobrir una cosa important: com a Betlem, Déu també vol fer grans coses amb nosaltres a través de la nostra pobresa. Va posar tota la nostra salvació en el pessebre d'un estable i no té por de la nostra pobresa. Deixem que la seva misericòrdia transformi les nostres misèries! Això és el que significa que un fill ha nascut per a nosaltres.

*Solemnitat de la Nativitat de Nostre Senyor Jesús,
Missa de la nit (2020)*

Al llarg del camí de la història, la llum que dissipa la foscor ens revela que Déu és Pare i que la seva fidelitat pacient és més forta que les tenebres i que la corrupció. En això consisteix l'anunci de la nit de Nadal. Déu no coneix els rampells d'ira i la impaciència; sempre hi és, com el pare de la paràbola del fill pròdig, esperant veure de lluny el retorn del fill perdut; i tots els dies, pacientment. La paciència de Déu.

La profecia d'Isaïes anuncia l'aparició d'una gran llum que dissipa la foscor. Aquesta llum va néixer a Betlem i va ser rebuda per les mans tendres de Maria, per l'afecte de Josep, per la sorpresa dels pastors. Quan els àngels van anunciar als pastors el naixement del Redemptor, ho van fer amb aquestes paraules: «I aquí teniu el senyal: trobareu un infant faixat amb bolquers i posat en una menjadora» (Lluc 2,12). «El senyal» és precisament la humilitat de Déu, la humilitat de Déu portada a l'extrem; és l'amor amb què, aquella nit, va assumir la nostra fragilitat, els nostres sofriments, les nostres angoixes, els nostres anhels i les nostres limitacions. El missatge que tots esperaven, que buscaven en el

més profund de la seva ànima, no era altre que la tendresa de Déu: Déu que ens mira amb ulls plens d'afecte, que accepta la nostra misèria, Déu enamorat de la nostra petitesa.

Aquesta nit santa, en la qual contemplem el Nen Jesús acabat de néixer i posat a la menjadora, ens convida a reflexionar. ¿Com acollim la tendresa de Déu? ¿Deixo que em trobi, deixo que m'abraci, o impedeixo que se m'acosti? «Però si jo busco el Senyor» –podríem respondre—. No obstant això, el més important no és buscar-lo, sinó deixar que sigui ell qui em busqui, qui em trobi i m'acaricïi amb afecte. Aquesta és la pregunta que el Nen ens fa amb la seva sola presència: ¿Permeto a Déu que m'estimi?

I encara més: ¿Tenim el coratge d'acollir amb tendresa les situacions difícils i els problemes de qui tenim al costat, o bé preferim solucions impersonals, potser eficaces, però sense l'escalf de l'Evangelí? Quanta necessitat de tendresa té el món d'avui! Pacència de Déu, proximitat de Déu, tendresa de Déu.

La resposta del cristià no pot ser diferent de la que Déu dona a la nostra petitesa. La vida ha de ser viscuda amb bondat, amb mansuetud. Quan ens adonem que Déu està enamorat de la nostra

petitesa, que ell mateix es fa petit per propiciar la trobada amb nosaltres, no podem no obrir-li el nostre cor i suplicar-li: «Senyor, ajudeu-me a ser com vós, doneu-me la gràcia de la tendresa en les circumstàncies més dures de la vida, concediu-me la gràcia de la proximitat en les necessitats dels altres, de la humilitat en qualsevol conflicte».

[...] Contemplem el misteri: allí «el poble que caminava en tenebres va veure una llum gran» (Isaïes 9,1). La va veure la gent senzilla, disposada a acollir el do de Déu. En canvi, no la van veure els arrogants, els superbs, els que estableixen les lleis segons els seus propis criteris personals, els que adopten actituds tossudes. Mirem el misteri i resem, demanant a la Verge Mare: «Maria, mostra'ns Jesús».

*Solemnitat de la Nativitat del Nostre Senyor Jesús,
Missa de la nit (2014)*